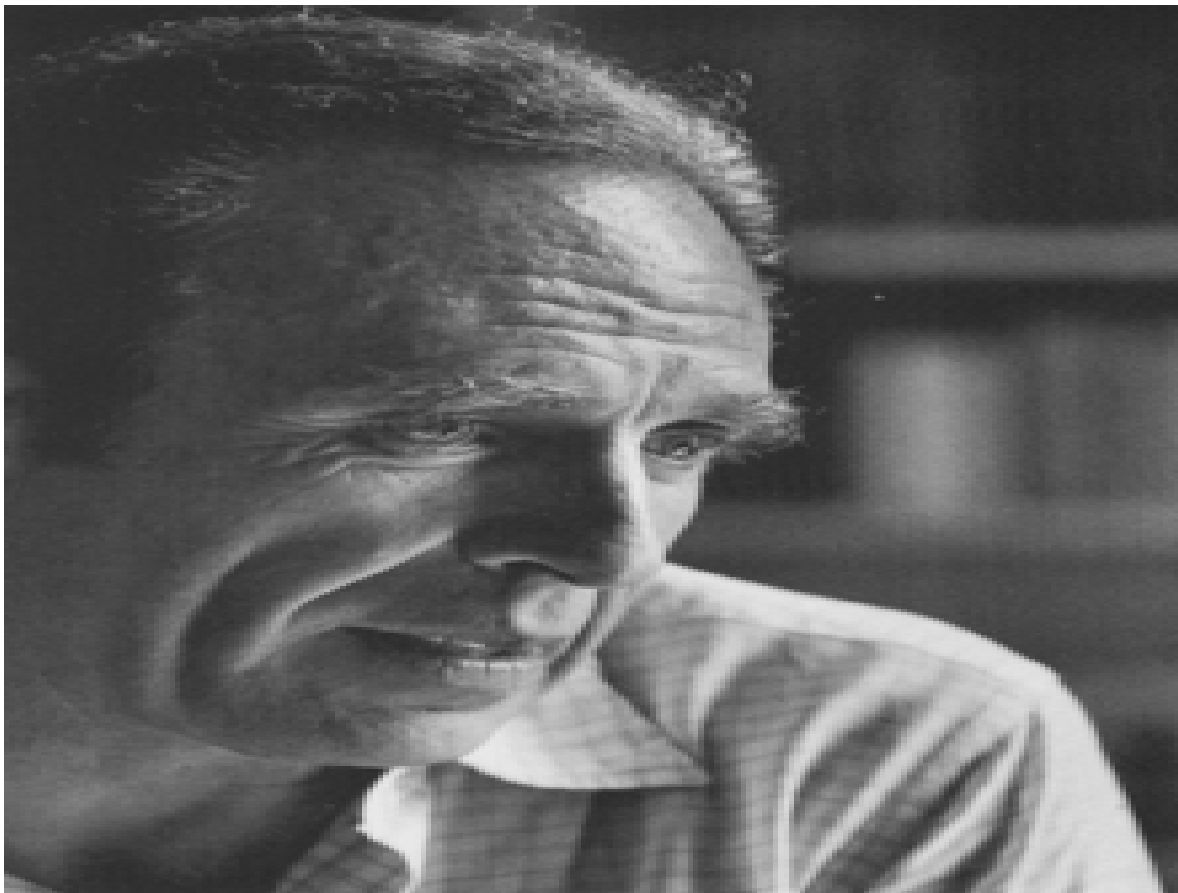

2 Μικρά πεζά του Αδόλφο Βιού Κασάρες

2 Microrrelatos de Adolfo Bioy Casares

Μετάφραση :Στέλιος Καραγιάννης

Traducción: Stelios Karayanis

Adolfo Bioy Casares (Buenos Aires, 1914 - 1999) fue un escritor argentino que frecuentó las literaturas fantástica, policial y de ciencia ficción. Es considerado uno de los escritores más importantes de su país y de la literatura en español, habiendo recibido la mención de Caballero de la Legión de Honor en 1981, el Premio Internacional Alfonso Reyes, el Premio Miguel de Cervantes (ambos en 1990) y el Konex de Brillante en 1994. Colaboró literariamente en varias ocasiones con Jorge Luis Borges bajo distintos pseudónimos. Fue esposo de la escritora Silvina Ocampo.

Ο συγγραφέας Αδόλφο Μπιού Κασάρες γεννήθηκε το 1914 στο Μπουένος Άιρες όπου και πέθανε το 1999. Ήταν φίλος και συνεργάτης του Χόρχε Λουίς Μπόρχες και σύζυγος της συγγραφέως Σιλβίνα Οκάμπο. Έγραψε μυθιστορήματα, διηγήματα, αστυνομικές ιστορίες και ιστορίες επιστημονικής φαντασίας, μικροδιηγήματα και θεωρητικά κείμενα. Το 1981 του απονεμήθηκε ο σταυρός του Ιππότη της Λεγεώνας της Τιμής και αργότερα τα βραβεία Αλφόνσο Ρέγιες, Κόνεξ ντε Μπριγιάντε και Μιγκέλ ντε Θερβάντες(1990).

LA SALVACIÓN

Ésta es una historia de tiempos y de reinos pretéritos. El escultor paseaba con el tirano por los jardines del palacio. Más allá del laberinto para los extranjeros ilustres, en el extremo de la alameda de los filósofos decapitados, el escultor presentó su última obra: una náyade que era una fuente. Mientras abundaba en explicaciones técnicas y disfrutaba de la embriaguez del triunfo, el artista advirtió en el hermoso rostro de su protector una sombra amenazadora.

Comprendió la causa. “¿Cómo un ser tan ínfimo –sin duda estaba pensando el tirano- es capaz de lo que yo, pastor de pueblos, soy incapaz?” Entonces un pájaro que bebía en la fuente, huyó alborozado por el aire y el escultor descubrió la idea que lo salvaría. “Por humildes que sean –dijo indicando al pájaro-, hay que reconocer que vuelan mejor que nosotros.”

Η σωτηρία

Αυτή είναι μια ιστορία του παλιού καιρού και των βασιλείων του παρελθόντος. Ο γλύπτης έκανε τον περίπατό του με τον τύραννο μέσα στον κήπο του παλατιού. Λίγο πιο πέρα από τον λαβύρινθο για τους επιφανείς ξένους, στην άκρη της αλέας με τις λεύκες στο μέρος των αποκεφαλισμένων φιλοσόφων, ο γλύπτης παρουσίασε το τελευταίο έργο του: μια ναϊάδα που ήταν μια πηγή. Ενώ είχε υπερβάλλει πια με τις τεχνικές του εξηγήσεις και απολάμβανε τη μέθη του θριάμβου του, ο καλλιτέχνης αντιλήφθηκε στο όμορφο πρόσωπο του προστάτη του μια απειλητική σκιά.

Κατάλαβε αμέσως την αιτία. “Πως μια ύπαρξη τόσο κατώτερη –δίχως αμφιβολία σκεφτόταν τον τύραννο- είναι ικανό γι’ αυτό που εγώ, πάστορας των λαών, είμαι ανίκανος;” Τότε ένα πουλί που έπινε νερό στην πηγή, έφυγε φτεροκοπώντας στον αέρα και ο γλύπτης ανακάλυψε την ιδέα που θα τον έσωνε “Παρόλο που είναι ταπεινά –είπε δείχνοντας το πουλί-, θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι πετούν καλύτερα από μας.”

El señor Algaroti vivía solo. Pasaba sus días entre pianos en venta, que por lo visto nadie compraba, en un local de la calle Bartolomé Mitre. A la una de la tarde y a las nueve de la noche, en una cocinita empotrada en la pared, preparaba el almuerzo y la cena que a su debido tiempo comía con desgano. A las once de la noche, en un cuarto sin ventanas, en el fondo del local, se acostaba en un catre en el que dormía, o no, hasta las siete. A esa hora desayunaba con mate amargo y poco después limpiaba el local, se bañaba, se rasuraba, levantaba la cortina metálica de la vidriera y sentado en un sillón, cuyo filoso respaldo dolorosamente se hendía en su columna vertebral, pasaba otro día a la espera de improbables clientes.

Ο κύριος Αλγαρότι ζούσε μόνος του. Περνούσε τις μέρες του ανάμεσα σε πιάνο προς πώληση, που προφανώς κανείς δεν αγόραζε, στο μαγαζί του της οδού Μπαρτολομέ Μίτρε.. Στις μία το μεσημέρι και στις εννιά το βράδυ, en una cocinita empotrada en la pared, ετοίμαζε το πρόγευμά του και το δείπνο του που στην ώρα τους έτρωγε με το ζόρι. Στις εννιά το βράδυ, σε ένα δωμάτιο δίχως παράθυρα, στο βάθος του μαγαζιού, αναπαύονταν σε ένα ντιβάνι όπου κοιμόταν, η όχι, ως τις επτά το πρωί. Αυτή την ώρα έπαιρνε το πρωινό του con mate amargo και λίγο μετά καθάριζε το μαγαζί, μπανιαριζόταν, se rasuraba, τράβαγε τη μεταλλική κουρτίνα της τζαμαρίας και καθισμένος σε ένα καρεκλί, που η πλάτη του ρήμαζε από τον πόνο τη σπονδυλική στήλη, περνούσε άλλη μια μέρα περιμένοντας τους απίθανους πελάτες.